

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Ewelina Zachilska

po rozpoznaniu w sprawie o czyny z art. 190 § 1 k.k. i inne

na skutek zażalenia pokrzywdzonej A. G. na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 02 grudnia 2013 roku sygn. (...) w przedmiocie umorzenia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k.

postanowił:

zażalenia pokrzywdzonej **A. G.** z dnia 13 grudnia 2013 roku na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 02 grudnia 2013 roku sygn. akt (...) w przedmiocie umorzenia dochodzenia nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 02 grudnia 2013 roku Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie umorzył dochodzenie w sprawie (...) dotyczącej:

1. kierowania w dniu 30 stycznia 2013r. w B. gróźb pozbawienia życia wobec A. G., która wzbudziła uzasadnioną obawę spełnienia tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego;
2. kierowania w dniu 30 stycznia 2013r. w B. gróźb pozbawienia życia wobec A. (...), która wzbudziła uzasadnioną obawę spełnienia tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego;
3. kierowania w dniu 30 stycznia 2013r. w B. gróźb pozbawienia życia wobec P. G., która wzbudziła uzasadnioną obawę spełnienia tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. wobec braku wniosku o ściganie;
4. spowodowania w dniu 30 stycznia 2013r. w B. obrażeń ciała P. G. w postaci bolesności i obrzęku okolic przyśrodkowej okolicy ramiennej barku lewego, podbiegnięcia krwawe przyśrodkowej strony ramienia lewego, naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. wobec braku znamion czynu ściganego z oskarżenia publicznego i brak interesu społecznego w objęciu ściganem z urzędu czynu prywatnoskargowego;
5. spowodowania w dniu 30 stycznia 2013r. w B. obrażeń ciała A. G. w postaci bolesności i śladowego obrzęku okolic przedrzepkowej lewego, podbiegnięcia krwawe okolicy górnej bocznej kolana i uda lewego naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. wobec braku znamion czynu ściganego z oskarżenia publicznego i brak interesu społecznego w objęciu ściganem z urzędu czynu prywatnoskargowego;
6. przywłaszczenia w okresie od grudnia 2012r. do marca 2013r. w B. samochodu marki F. (...) i F. (...) maszyn i elektronarzędzi wartości 62.550 zł na szkodę A. G. tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego;

7. uporczywego nękania w okresie od marca 2012r. do stycznia 2013r. w B. A. G. poprzez nachodzenie miejsca pracy, przesyłanie wiadomości tekstowych sms, rozwiązanie umowy o dostarczanie energii elektrycznej tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

Na powyższe postanowienie w terminie zażalenie wniosła pokrzywdzona nie zgadzając się z decyzją Prokuratora.

Analiza materiałów postępowania wskazuje, że decyzja podjęta przez Prokuratora jest w pełni zasadna i nie wymaga zmiany. Postępowanie przygotowawcze zostało przeprowadzone z należytą starannością i dokładnością celem sprawdzenia wszelkich okoliczności podawanych przez pokrzywdzoną. Odnosząc się do czynów opisanych w pkt 1., 2. i 3. w przekonaniu Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, że zachodziły jakiegokolwiek okoliczności, które uzasadniałyby podejrzenie spełnienia gróźb. Należy pamiętać, iż warunkiem przestępności czynu jest, aby groźba wzbudziła uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Podkreślenia wymaga fakt, że znamię wzbudzenia obawy należy oceniać subiektywnie, nie zaś z punktu widzenia realnego niebezpieczeństwa spełnienia groźby. Nie stanowią więc przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. groźby, których nikt rozsądny nie potraktowałby poważnie i żadne okoliczności nie wskazują na realność wypowiedzianych gróźb. W okolicznościach niniejszej sprawy właśnie taka sytuacja ma miejsce. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzona i Z. G., pozostają ze sobą w konflikcie w związku z rozpadem ich małżeństwa. Wiąże się to z licznymi nieporozumieniami związanymi z opieką nad dziećmi czy rzeczami wspólnymi. Bez wątpienia sytuacje konfliktowe powodują scysje pomiędzy byłymi małżonkami, które niekiedy przybierają dynamiczny przebieg. Materiał dowodowy w postaci zeznań świadków nie wskazuje jednak, że faktycznie istnieje uzasadnione podejrzenie, że Z. G. spełni swoje groźby. Zostały one wypowiedziane podczas jednej z kłótni w chwili zdenerwowania. Sposób wyrażenia groźby i okoliczności jej wypowiedzenia nie dają podstaw do twierdzenia, że zostaną one spełnione. Bez wątpienia dzieci opowiadają się za matką i są one z nią emocjonalnie związane dlatego też powielają one jej ocenę sytuacji. Wynika to również z opinii psychologicznej o P. G.. Ponadto należy wskazać, że w przypadku czynu na szkodę P. G. brak jest wniosku o ściganie.

Odnosnie czynów opisanych w pkt 4. i 5. to jak słusznie wskazał Prokurator przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. stanowi występki ścigany z oskarżenia prywatnego. Pokrzywdzona nie traci więc możliwości ścigania byłego męża za to przestępstwo, gdyż może ona złożyć prywatny akt oskarżenia do Sądu. W ocenie Sądu zasadnym jest zgodzić się z Prokuratorem, że w omawianej sprawie zdarzenia nie spełniają wymogów, dla interwencji Prokuratora. Czyny prywatnoskargowe, z zawiadomienia pokrzywdzonej nie naruszają bowiem interesu ogółu. Nie ma więc podstaw do ścigania czynów prywatnoskargowych, o których mowa w niniejszej sprawie przez oskarżyciela publicznego.

Przystępując w dalszej części do analizy materiałów postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt 6. to podkreślenia wymaga fakt, iż przedmioty przejęte przez Z. G. to głównie rzeczy związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Z art. 36 ust. 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego wynika, że małżonek tego rodzaju przedmiotami, a więc rzeczami służącymi do wykonywania zawodu bądź prowadzenia działalności gospodarczej, może zarządzać samodzielnie. Jeżeli chodzi o inne składniki majątku to małżonkowie mają prawo do dysponowania jego poszczególnymi składnikami.

Jeżeli chodzi o czyn ostatni to należy zgodzić się z Prokuratorem, iż nie sposób przyjąć, że zachowanie Z. G. wypełniło znamiona czynu z art. 190 a § 1 k.k.. W przypadku tego przestępstwa koniecznym jest ustalenie, że nękanie miało uporczywy charakter. Zachowanie sprawy musi więc wywoływać przekonanie, że może się wiązać z realnym niebezpieczeństwem dla ofiary. Z dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie nie wynika, aby działanie Z. G. wypełniało znamiona występkę z art. 190a § 1 k.k. Wskazać należy, iż współpracownicy pokrzywdzonej potwierdzili dwie wizyty Z. G. w miejscu jej pracy. Również pozostałe zachowania Z. G. nie wykazują cech przestępstwa stalkingu. Uporczywe nękanie to nękanie ponad miarę, jego celem jest udrczenie, utrapienie, niepokojenie, dokuczenie. W niniejszej sprawie wszelkie nieporozumienia między pokrzywdzoną, a jej byłym mężem mają podłoże związane z opieką nad dziećmi i rozporządzaniem wspólnym majątkiem. Nie sposób uznać jednak, że zachowanie Z. G. przyjęło postać kryminalnego określonego w art. 190a § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że postanowienie o umorzeniu dochodzenia jest słuszne i nie wymaga zmiany. Zażalenie pokrzywdzonej to polemika z decyzją Prokuratora. Nie zawiera ono żadnych konkretnych

zarzutów. Pokrzywdzona nie zgadza się z niekorzystną dla niej decyzją. Nie może to jednak obligować Sądu do przychylenia się do środka odwoławczego pomimo braku podstaw.

W związku z powyższym orzeczono jak na wstępie.